

tutionen ſom ſaadan, vil i det Øjeblik, denne Lov bliver gennemført, have bundet en Sejr, og en Sejr ſaa meget betydeligere, ſom den maa maales med, hvilken Stæbne denne Sag vilde have ſaaet, dersom det ærede Medlems Planer fra i Fjor havde ſaaet Raaderum. Jeg vil erindre det høje Ting om, at det gælder ikke her om en enkelt Beſtemmelse i Loven, vi ſkulle ikke derefter bedømme Lovens Værd, men vi ſkulle dømme efter den Karakter, Loven gennemgaaende ſaar. Hvad det ærede Medlem havde taget Ordet for i Fjor, var at gaa i Retning af yderligere Tvangsbeſtemmelſer for Sygekafſjerne, et System, ſom jeg ikke tror, at Sygekafſjerne vilde være tjente med, eller kunne være glade ved. Forſtellen mellem det Synspunkt, der blev lagt til Grund for Behandlingen i Fjor, og det ſom har været lagt til Grund for Behandlingen i Mar, har været netop dette, at vi have ſøgt at bygge Sygekafſjeloven og den derpaa hvilende Inſtitution paa den naturlige Udvikling, ſom de nu have vundet, og at støtte den ved den ſtørſt mulige Frihed og Selvſtændighed. Dette var vort Synspunkt, og hvis det ærede Medlem vil ſe efter, hvad der nu er opnaaet, ſet fra dette Synspunkt, vil han ikke kunne lukke Øjnene for, at der er naaet noget meget betydeligt, og navnlig paa de Punktter, hvor Sygekafſjerne havde meſt Vængſtelse overfor Tvangsbeſtemmelſen i en Lov. Det, ſom det er lykkedes os at gennemføre, er med Uindtagelse af et Punkt om Sygekafſjernes Forpligtelſer overfor Lægehjælp, alt, hvorfor der er gjort Rede i Folketingets Betænkning her ved anden Behandling. Hvad Sygekafſjerne have frygtet for, var Tvangsbeſtemmelſerne med Henſyn til Aldersgrænsen, med Henſyn til Indſkuddet, med Henſyn til Overflytning fra en Sygekafſje til en anden, med Henſyn til Opſtagelse af kroniſke Syge o. ſ. v. Det er alt dette, der nu er strøget af Loven og overladt til Sygekafſjernes egen Beſtemmelse, hvorledes de gennem deres Vægttagter vilde ordne diſſe Ting, og ved Siden deraf er det ſaa meget mere iøjnefaldende, at det er netop dette Synspunkt, der har ligget til Grund for denne Lovs Behandling, at Sygekafſjernes frivillige Organization har ſaaet et Udflyk i Loven, ſom efter min Forventning og efter mit Haab, vil viſe, at de ville kunne benytte Lovens Beſtemmelſer, gaaende ud fra den Frivillighed, ſom hidtil har baaret dem, og ſom har gjort, at de overhovedet have kunnet tribes ſaa vel her til Lands, ſom de have gjort. Jeg er ikke ſaa nøje inde i andre Landes ſociale Lovgivning, men meget er der endnu indtil Dato

ikke gjort paa diſſe Omraader, og jeg tror, at ogsaa i den Henseende vil denne Lov have noget ejendommeligt for Danſke Forhold, nemlig denne Samvirken mellem den private Virksomhed og det offentlige Støtte, ſom jeg anſer for at være det eneſte naturlige Grundlag for den ſociale Udvikling. Det er det Synspunkt, vi have lagt til Grund for vor Behandling af denne Lov, og det ærede Medlem vil ikke kunne udſlette Indtrykket af, at dette i alle Hovedtræk er opnaaet. Den ærede Indenrigsminiſter har fuldstændig Ret i de Ytringer, ſom han fremkom med om Vanſteligheden af at bedømme, hvorledes en Lov af denne Karakter vil komme til at virke og træde ud i Livet, netop fordi Tvangsbeſtemmelſerne i alt væſentligt ere tagne ud af Loven; det er altsaa en Sag, ſom er overladt til det fri Initiativ og derfor kan den tage forſtellige Former, udville ſig forſtellige Retninger, og det er rigtigt, det er naturligt. Derfor har man heller ikke ſtillet Lovens Horoſkop ſaa ſikkert for Fremtiden, ſom man vilde kunne det, naar Indholdet var lagt efter et beſtemt Stema. Jeg har den Tro til Sygekafſjernes Udvikling her i Landet, at netop det, at de blive ved at gaa i det Spor, i hvilket de nu ere, er meſt betyggende, ogsaa for den fremtidige Udvikling, og at denne vil blive lige ſaa kraftig og lige ſaa gavnlig, ſom den hidtil har viſt ſig at være, ſaa at denne Inſtitution i Fremtiden udvikler ſig videre i den hidtidige Bane. Jeg ſkal ikke komme ind paa det ærede Medlems andre kritiſke Bemærkninger overfor Loven, jeg synes, at han der anvendte altfor ſtor Flib paa at finde noget at udſætte. Karakteriſtiſt var hans Betragtning over for den Paragraph, der angaar Statsbidraget, hvor det gjaldt for ham om at oplyſe eller viſe, at det intet var opnaaet fra vort Synspunkt, eller jeg kan ſige fra Sygekafſjernes Synspunkt, ved Loven, ſom den nu foreligger. Han ſiger nemlig: Naar der ſiges, at der er opnaaet det, at Kommunerne blive fri for Bidrag, hvad er ſaa det, hvad er der derved opnaaet? Der er jo noget, der har været anerkendt fra Højres Side, at man kunde ikke lægge ſtørre Bidrag paa Kommunerne. Ja vel, naar det ikke anerkendtes fra alle Sider, ſaa kan det ikke ſøres igennem; dertil behøves jo, at det anerkendes fra alle Sider. Ja ſelv om det ærede Medlem vilde ſtemme imod det, haaber jeg dog alligevel nok, at det kan ſøres igennem; men der maa jo opnaas Forſtaaelse mellem de to Ting og Regeringen om Loven, det er givet. Og det er der opnaaet, det er Fremtidet blandt